minacji problemów wtórnych wynikających z wdrożenia danego rozwiązania. To jednak nie wszystko. Metodyka współczesnej TRIZ pozwala także na analizę i wykorzystanie nowych możliwości płynących z opracowanego rozwiązania oraz na wykorzystanie ich do dalszych działań innowacyjnych.

Każdy z etapów systematycznego działania innowacyjnego dysponuje osobnymi narzędziami, ale są one bardzo ściśle powiązane ze sobą: wynik jednego z nich jest informacją początkową dla kolejnego. Nie oznacza to jednak, że w każdym projekcie innowacyjnym wykorzystywane są wszystkie narzędzia. W zależności od potrzeb i typu projektu zestaw ten może się różnić. Dobór poszczególnych narzędzi związany jest z szeroką gamą zastosowań samej TRIZ: tworzenie zupełnie nowego produktu lub procesu będzie pociągało za sobą wykorzystanie innej ścieżki niż usprawnianie istniejących już produktów lub usuwanie ich awarii.

Zastosowania metodyki nie kończą się tylko na kwestiach technicznych. Zgodnie z założeniami TRIZ odnosi się do tak zwanych systemów technicznych: wszelkich przejawów działalności człowieka, a zatem oprócz techniki możemy tu także zaliczyć naukę jako taką, czy też poszczególne sposoby organizacji społeczeństw.

Wykorzystuje się ją także w celach zabezpieczenia własności intelektualnej oraz stworzenia odpowiednich strategii patentowych związanych z obecnymi, a także przyszłymi innowacjami. Co szczególnie ciekawe, elementy metodyki współczesnej TRIZ są wykorzystywane także na uczelniach. Nie zawsze są to również techniczne wydziały. Na przykład Massachusetts Institute of Technology (MIT) oraz Tufts University włączyły elementy metodyki do kierunków związanych z zarządzaniem oraz marketingiem. Okazuje się, że wspomniane wcześniej uniwersalne prawa, którym podlega technika – zasady rozwoju systemów technicznych – doskonale nadają się do planowania kolejnych generacji produktów i możliwości precyzyjnego prognozowania, co w przyszłości pojawi się na rynku. Zastosowanie metodyki pozwala także na odkrycie cech, które mają wpływ na decyzje konsumentów o zakupie danego produktu lub też usługi. Wraz z połączeniem tradycyjnych badań marketingowych wiedza na temat tego, jakie cechy powinien mieć przyszły produkt, znacząco pomaga w zaplanowaniu i przeprowadzeniu kampanii promocyjnych, a także w określeniu tego, czy i w jakiej grupie docelowej opracowana innowacja odniesie sukces rynkowy.

Dzięki narzędziom przeznaczonym do prac nad procesami współczesna TRIZ wykorzystywana jest także do opracowywania logistyki: od organizacji pracy poszczególnych jednostek aż do funkcjonowania rozbudowanych systemów komunikacyjnych. Możliwe jest tu nie tylko precyzyjne zaprojektowanie danego procesu, ale też przede wszystkim jego dokładna analiza, odkrycie problematycznych punktów i efektywna eliminacja wszelkich utrudnień.

Jeszcze jedną dziedziną zastosowania współczesnej TRIZ jest pedagogika. Metodyka wykorzystywana jest tu do kształtowania kreatywności oraz postaw wynalazczych dzieci i młodzieży – poprzez rozmaite programy nauczania, a także praktyczne zadania pozwalające na systematyczne rozwiązywanie problemów.

Nauczenie się uporządkowanego i powtarzalnego procesu działania znacząco wpływa także na kreatywność i możliwości rozwiązania każdego problemu, z jakim w życiu codziennym styka się jednostka. Najczęściej stosowana metoda prób i błędów wyparta zostaje tu przez planowane i, co najważniejsze, świadome działania. Podejście proponowane przez TRIZ streścić można w następującym zdaniu: *Zanim zaczniesz działać – pomyśl*. Jak pokazuje przykład południowokoreańskich korporacji, które wdrożyły metodykę do swojej kultury korporacyjnej, podejście takie sprawdza się znakomicie i przynosi swoim użytkownikom rewelacyjne rezultaty.

NOWOŚCI WYDAWNICZE

____Leszek Libera, *Dzieci Słowackiego i inne szkice romantyczne*, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2017, oprawa miękka, s. 244, ISBN 978-83-7842-305-8

Z wszystkich rzeczy, które dotychczas moja mózgownica urodziła, ta tragedia jest najlepszą" [...]. Mowa naturalnie o *Balladynie*. Pisanie jako rodzenie i płodzenie. Tkwiło to w świadomości epoki, przejmującej zresztą starą tradycję; w obiegu były metonimiczne określenia dzieła literackiego jako „płodu", płodu wyobraźni, niekiedy płodu chorej wyobraźni. Wszystko aktualne do dziś. Na tym kwestię można by zamknąć (tak zazwyczaj się czyni). Ale można też się jej bliżej przyjrzeć. W cytowanym zdaniu z listu do matki użył autor wyrażenia „rzeczy", ale to prawie wyjątek, gdyż to, co rodziła mózgownica (mózg w rodzaju żeńskim, mózg jako *uterus*) Juliusza Słowackiego, najczęściej nazywane było przez niego dziećmi. I to też można zamknąć w jakiejś szufladzie konwencji językowej, chociaż nie jest ona już tak oczywista. [...] wcześniejsza wypowiedź odsłania psychologiczny aspekt skojarzenia: dzieło–dziecko, książka–dziecko. *Mazepa* leżący w teczce nazwany jest „płodem (w żywocie matki)" [...]. Słowacki przewidywał chyba, że operowanie taką metaforyką, anonsowanie i wysyłanie książek jako dzieci może nieco urazić, a nawet niepokoić matkę, spieszył więc zapewnić, że dzieci prawdziwe też będzie miał: „Wrócę kiedyś, a jeżeli nie – to znajdę sobie za granicą ładną – dobrą – nawet może bogatą żonę… Będę miał synów, córki – wybiorę ci najpiękniejszego z synów – aniołka – przyszlę ci go. Mamo – wpełznie na twoje kolana – tylko, Matko, odpędzaj go od książek" [...].

[fragment *Dzieci Słowackiego*..., s. 5-6]

„Filologia Polska Roczniki Naukowe Uniwersytetu Zielonogórskiego" 2017 (3), red. D. Szagun, A. Narolska, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2017, B5, oprawa miękka, s. 544, ISSN 2450-3584

Przedkładany tom jest trzecim zeszytem „Filologii Polskiej" w jej nowej odsłonie. Na treść numeru składa się seria studiów i szkiców poświęconych prasie oraz literaturze, również w ich wzajemnych – rozmaicie się układających – powinowactwach. Niektóre rozprawy koncentrują się wyłącznie na zjawiskach utrwalonych w wypowiedziach zamieszczonych w publikacjach periodycznych, inne zaś dotyczą obecności wybitnych mistrzów pióra na łamach różnych tytułów czasopiśmienniczych – w roli bohatera bądź sprawcy tekstów. A mowa o nazwiskach co najmniej niebagatelnych, gdyż chodzi o laureatki Nagrody Nobla – Elfriede Jelinek, Wisławę Szymborską. Wszystkie segmenty tej części tworzą swoistą monografię, stanowiącą ciekawe dopełnienie naszej wiedzy o prasie oraz literaturze w zakresach wyznaczonych przez poszczególnych badaczy; w rezultacie zastosowane kryteria analiz, odmienne, rysują fenomen w wielu możliwych ujęciach i z wykorzystaniem odrębnych perspektyw – dają wgląd w wybrane zjawiska z czasów od początku XVII wieku po współczesność.

Radosław W. Maruda, *Wybrane aspekty procesu skrawania i kształtowania technologicznej warstwy wierzchniej po toczeniu wykończeniowym w warunkach chłodzenia MQCL*, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2017, B5, oprawa miękka, s. 154, ISBN 978-83-7842-312-6

Niniejsza praca jest próbą wielostronnego porównania trzech metod chłodzenia przyjaznych dla środowiska, dotyczących zagadnień związanych z wybranymi aspektami procesu skrawania i kształtowania technologicznej warstwy wierzchniej podczas toczenia stali niestopowej C45 i stali austenitycznej nierdzewnej X2CrNiMo17-12-2. [...] Głównym celem pracy jest określenie wpływu dodatków przeciwzatarciowych i przeciwzużyciowych na bazie estru fosforanowego w metodzie MQCL, mającego na celu zwiększenie efektywności smarowania strefy skrawania przez powstawanie filmu smarowego na powierzchniach ostrza skrawającego i materiału obrabianego. Stwierdzono, że zastosowanie metod opartych na zminimalizowanym chłodzeniu i smarowaniu jest uzasadnione, ponieważ uzyskano korzystniejsze właściwości technologicznej warstwy wierzchniej w porównaniu z obróbką na sucho, m.in. zmniejszenie chropowatości powierzchni obrobionej, zmiany w umocnieniu WW. Dodatkowo zastosowanie metody MQCL + EP/AW spowodowało zmniejszenie zużycia ostrza skrawającego, mocy i siły skrawania oraz korzystnie wpływało na zjawiska zachodzące w strefie tworzenia wióra. Praca ta to również studium dotyczące doboru optymalnych wartości parametrów tworzenia mgły emulsyjnej w metodzie MQCL i MQCL + EP/AW, takich jak natężenie przepływu objętościowego powietrza, przepływu masowego emulsji oraz odległości dyszy od strefy skrawania.

***Osoby z niepełnosprawnościami w polityce społecznej*, t. 2: *25-lecie systemu rehabilitacji zawodowej i społecznej w Polsce*, red. M. Garbat, M.A. Paszkowicz, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2017, B5, oprawa twarda, s. 304, ISBN 978-83-7842-306-5**

Cykl wydawniczy „Osoby z Niepełnosprawnościami w Polityce Społecznej" ma stanowić platformę do wielowątkowej, interdyscyplinarnej dyskusji nad ewolucją polityki społecznej wobec tych osób, jej współczesnością i przyszłością. Celem jest ukazanie, czym jest polityka społeczna wobec tych osób w praktyce w ramach podejmowanych prób kreowania aktywności, integracji jednostek i grup społecznych – w szczególności na rynku pracy. Uwaga została zatem skierowana na wielorakie wymiary procesu aktywizacji i (re)integracji osób z niepełnosprawnościami, ale także na ich role projektowane i realizowane. Ważne jest również upowszechnianie wiedzy na temat różnorakich aspektów funkcjonowania tej kategorii osób w społeczeństwie. Niniejszy tom jest poświęcony zagadnieniom aktywizacji i rehabilitacji społecznej i zawodowej osób z niepełnosprawnościami, w tym w szczególności funkcjonowaniu systemu rehabilitacji. Zawiera on teksty, dzięki którym Czytelnik uzyska informacje na temat funkcjonowania systemu rehabilitacji oraz sukcesów i porażek, jakie zaistniały w tej dziedzinie polityki społecznej.

Agnieszka Kania, *Instytucje części ogólnej prawa karnego materialnego w świetle poglądów orzecznictwa*, „Acta Iuridica Lebusana", vol. 6, Oficyna Wydawnicza Uniwersytetu Zielonogórskiego, Zielona Góra 2018, B5, oprawa miękka, s. 214, ISBN 978-83-7842-313-3

Publikacja stanowi oryginalny materiał pomocniczy przeznaczony do nauki oraz zgłębiania problematyki części ogólnej prawa karnego materialnego. Wyodrębnione zostały w niej hasła, nawiązujące do fundamentalnych instytucji części ogólnej prawa karnego materialnego, których znaczenie trudno *prima facie* ustalić bez odwołania się (obok poglądów doktryny) do wypracowanej w tym zakresie linii orzeczniczej. Mając na uwadze, że sądowa wykładnia w istotny sposób kształtuje rozumienie wszystkich instytucji prawa karnego materialnego, w przygotowywanej publikacji (której konstrukcję wyróżnia przystępna forma oraz przejrzysty układ) zawarto najbardziej reprezentatywne judykaty, odnoszące się do całości problematyki części ogólnej prawa karnego materialnego – poczynając od zasad odpowiedzialności karnej, a kończąc na ustawowej regulacji stosowania przepisów części ogólnej Kodeksu karnego do innych ustaw przewidujących odpowiedzialność karną.

zebrała Ewa Popiłka
Oficyna Wydawnicza